



O CEAȘCĂ PENTRU MUSTAȚĂ

Istorisirea lui Lucy Pennant

Dimineață, când m-am trezit, după niște vise groaznice în care cutia mea de chibrituri se aprindea și îmi dădea foc, toată lumea din dormitor era cuprinsă de agitație. Iremongerele stăteau îngrămădite prin colțuri, șușotind, însă nici una nu se dusesse la lucru.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Ce se întâmplă? a venit replica. Unde-ai fost?

— La etaj, să curăț șemineurile. La mine în pat, încercând să dorm. Ca de obicei.

— În casă sunt oameni noi, de la oraș. O să fim toți luați la întrebări, au venit aseară, cu Umbitt.

— Se întâmplă ceva! a zis una dintre ele.

— Ceva cumplit! a strigat alta.

Și apoi au început toate să se văicărească precum un ciopor de găini, cârâind și ciupind, fluturând din mâini și strâmbându-se.

— L-am văzut pe unul dintre Iremongerii de la oraș țipând la domnul Sturridge, a scâncit una.

— Și el ce-a spus? am întrebat. Doar n-a răbdat așa ceva.

— Oare? N-a făcut nimic! A plecat capul.

— Și Piggott e foc de supărare! O Iremongeră a văzut-o plângând!

— Doamnă Piggott! De ce? Ce s-a întâmplat?

— Lucruri! au spus ele în cor. O, lucruri!

— Ce lucruri? am întrebat eu.

— Noaptea trecută, Lorky Pignut, a zis o Iremongeră netezindu-și rochia și făcând un pas în față, semn că își luase singură rolul de purtătoare de cuvânt a tuturor, plină de importanță deodată, cu pieptul împins înainte, probabil că tu curățai grătarele, s-a întâmplat după ce sunase clopoțelul. Pe coridorul ce duce la magazinele de cenușă. S-au auzit niște țipete înfiorătoare, întâi țipa doar un Iremonger, dar după aceea au început și alții să țipe, așa c-am rupt-o la fugă în cămășile de noapte, apucând doar să ne luăm saboții în picioare, și am alergat pe coridor, servitorii Iremonger din toate camerele, valeții și cameristele Iremonger, toată lumea, o grămadă de fețe albe, și împingându-mă puțin, am reușit în sfârșit să văd ce era cu tărăboiul ăla. Și atunci, o, da, am văzut-o, cum mă vezi și cum te văd, am văzut-o cu ochii mei! Și am țipat și eu!

— O, ce grozăvie! au strigat Iremongerele în jurul ei, înfocându-și penele.

— Ce? am întrebat. Ce era?

— Era, a zis Iremongera încet, groaznic de albă la față și cu mâinile tremurând, era o ceașcă pentru mustață.

— O ceașcă pentru mustață? am repetat eu. Ce Dumnezeu e aia?

— Ca să fim sincere, la început n-am știut. Nu mai văzuserăm așa ceva. Dar o ceașcă pentru mustață are o buză specială peste margine, așa încât un domn...

— Un domn distins mai degrabă, a adăugat alta.

— Da, un domn distins, a reluat prima revendicându-și poziția, să nu-și deranjeze mustața bine ceruită și modelată când își bea ceaiul. Asta e o ceașcă pentru mustață, dacă vrei să știi. Și aseară am văzut una! Pe coridor. O ceașcă cu un răftuleț ciudat peste margine, din porțelan alb, fără model. Nimeni nu știa de unde a apărut, nimeni n-o mai văzuse.

— Dar ce-i așa de înspăimântător în asta? am întrebat eu.

— Faptul că, Looky Pineknot, dacă vrei să știi, se mișca!

— Se mișca? am repetat eu.

— Se mișca de una singură, am văzut cu ochii mei, altminteri n-aș fi crezut, dar se rostogolea pe fund, la nesfârșit, în cerc. Uneori se oprea un timp și pe urmă țopăia un pic în față, ca un măcăleandru, sau ca o vrabie, sau o altă pasăre micuță. Uneori se rostogolea până la picioarele unora dintre Iremongeri, iar atunci ei începeau să țipe și se îmbulzeau să i se dea din cale. Unul a amenințat-o cu un vâtrai și atunci ceașca a zbughit-o.

— Poate că avea vreo vietate înăuntru, un șoarece sau un chițcan, am zis eu, chiar și un gândac mai mare.

— Nu! Nu! a strigat ea. Nu era decât ceașca, atât, iar ceașca aia era turbată și zăngănea din când în când. Până a venit doamna Piggott tunând și fulgerând: „Ce tot faceți aici?“, iar atunci, când Iremongerii s-au tras în lături să-i facă loc să treacă, ceașca a profitat de ocazie și s-a rostogolit de-acolo zăngănind și opintindu-se, s-a ciocnit de stingător, a ricoșat din el și ieșit zdrăgănind de pe coridor, apucând-o spre bucătărie. Și în clipa aia doamna Piggott s-a făcut albă la față ca varul! Și au început țipetele: „Prindeți-o! Puneți mâna pe ea!“.

— Trebuia să vezi toată forfota aia, s-a băgat în vorbă alta. Unii Iremongeri erau cocoțați pe scaune și pe mese și țipau în timp ce ceașca se repezea dintr-o parte în alta într-o stare de agitație cumplită, până când, în sfârșit, domnul Groom, bucătarul, a întors o cratiță de aramă cu gura în jos și-a reușit să prindă drăcovenia sub ea. Pe urmă, Groom s-a așezat cu fundul pe cratiță, dar tot mai auzai ceașca dedesubt izbindu-se de margini și făcând un tărăboi cumplit. Era disperată să scape.

Câteva clipe vocea i-a fost acoperită de șuierul trenului care pleca spre Londra.

— Unde-i acum? am întrebat.

— E tot acolo, sub cratiță, doar că domnul Groom s-a ridicat și în locul lui a fost așezată deasupra o greutate de bucătărie.

— De douăzeci de livre! a adăugat altă Iremongeră, extrem de agitată, făcând un pas în față și apoi retrăgându-se la loc.

— Și acolo stă, zdrăngănind din când în când, dar mult mai stins acum, aproape cu tristețe parcă.

— Aș vrea foarte tare s-o văd, am zis eu.

— E păzită fără încetare, mereu sunt cel puțin patru băieți de-ai lui Groom în jurul ei, și fiecare e înarmat cu ceva bont și greu – un făcăleț, o paletă groasă de lemn, o scui pătoare – în caz că ceașca scapă iarăși.

— Vreau neapărat s-o văd, am zis.

— Ei bine, nu poți, Iremongerero! mi-a tăiat-o doamna Piggott stând în prag. Alinierea, toată lumea! La marginea paturilor. Inspecție generală!

Doamna Piggott ținea în mână o strecurătoare de ceai. Era a prietenei mele, Iremongera care își scrijelise numele și apoi îl pierduse, puteam să bag mâna-n foc. Iar patul ei era gol, nu se afla în dormitor. Unde era?

Trebuia să stăm în picioare în dreptul paturilor și să așteptăm să fim strigate. Treaba asta se întâmpla în toate dormitoarele de la subsol, o inspecție generală era așa o agitație, toți servitorii urmau să fie luați la întrebări. Rând pe rând, aveam să fim chemați în cabinetul domnului Sturridge, unde se desfășurau interogatoriile. S-a făcut apelul, servitorii au fost numărați și cifrele adunate, iar totalul trecut în catastif.

Ne-au întrebat unde era prietena mea care lipsea, cine o văzuse ultimul, iar una dintre Iremongere a zis că trebăluia prin magazia de cenușă, că avea niște mărunțișuri de cărat acolo după ce fusese afară, la mormane. Au intrat alți bărbați de la cârmuire, Iremongeri de la oraș, cu costume și pălării închise la culoare și toți aveau frunza de laur aurită pe guler. Veniseră de la Casa cu Frunză de Laur. I-au pus pe niște servitori Iremonger,

niște băieți, să îi ia de acolo patul, scăunelul, hainele de schimb, tot. Cât despre locul unde erau duse, toate am auzit limpede: „Incinerator“. La puțin timp după aceea, a venit altă servitoare, cu un mop și o găleată, și a frecat podeaua unde fusese patul Iremongerei.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o în șoaptă pe cea care spăla. Unde e, ai idee?

— Nu știu. Taci. Nu e voie să vorbim.

Ceva mai târziu, un băiat Iremonger a venit cu niște lapte de var și a spoit peretele.

— Știi ce se întâmplă? l-am întrebat.

— N-am voie să vorbesc. Am ordin clar.

După ce-a plecat el, a intrat alt Iremonger, cu un rezervor mare din metal în spinare și o pompă de stropit.

— Închideți ochii! a strigat.

A stropit cu niște lichid prin aer, pe noi și pe paturi, de ziceai că plouă în încăpere, și când am început să vociferăm, un Iremonger de la oraș a răsucit un soi de manivelă, un claxon care a scos un sunet asurzitor oribil, și a ordonat:

— Nu se vorbește! Liniște! Liniște în timpul curățeniei!

Așa că am stat să ne împoaște. Și am rămas așa, șiroind, nu doar noi și hainele de pe noi, ci și paturile și pereții, totul era learcă.

— Acum, doamnelor, a zis Iremongerul de la oraș, tot stropitul ăsta nu înseamnă nimic, nu înseamnă nimic. E doar o măsură de precauție. Nu vă panicați, vă rog. E pentru siguranța voastră. Acum, vă rog să rămâneți în picioare să vă zvântați la aer, totul e în ordine. Și am o rugămintă la voi. Vă rog să apropiați paturile și să umpleți golul ăsta de-aici. Arată, nu știu, cumva nelalocul lui, nu credeți? (Ne-a pus să mutăm paturile așa încât foarte curând parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo.) Excelent! Excelent! Trageți aer în piept!

— Îmi cer iertare, domnule, am zis eu.

- Ce-i? a întrebat Iremongerul. Care-i rolul tău?
- Curăț grătarele pentru cenușă de la etaj, domnule, noaptea.
- Și?
- Iremongera care dormea aici, am zis, unde e?
- De ce, ce te interesează pe tine?

Deodată a părut grozav de interesat, a scos un carnetel din buzunar și a mormăit „grătare pentru cenușă“.

Ai grijă, mi-am zis, bărbații ăștia în costume negre sigur fac ce vor ei cu un om, îl azvârl la mormane cât ai clipi.

— Ăă..., am bâiguit, mi-a luat o batistă, a împrumutat una de-a mea. O vreau înapoi.

— Nu se poate! a zis el. Batista nu mai e.

— A pățit ceva?

— E dată dispărută, se bănuiește că s-a pierdut la mormane.

— Dar era în magazia de cenușă. Trebăluia. Se întorsese deja la conac. N-avea cum să fie la mormane.

— Ce rol ai tu?

— Curăț grătarele de la etaj, domnule, cum v-am spus.

— Păi, atunci, n-ai de ce să-ți faci griji, așa-i? Nu te privește în nici un fel, așa-i? Vei fi despăgubită: una bucată batistă. Iar acum, o să vă rog pe toate să mai așteptați așa o vreme. În tăcere e cel mai bine.

Pe urmă a plecat.

— N-ați vrut să întrebați ce-i cu ea, le-am șoptit celorlalte Iremongere din dormitor. A dispărut și voi n-ați ridicat un deget. Stați acolo, pur și simplu. Faceți doar ce vi se spune.

— Și tu, mă rog, cât de curajoasă ai fost, Iremongero? m-a întrebat vecina mea de pat.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut făcând mare lucru, a zis alta.

— Am întrebat de ea, chiar am întrebat, am răspuns eu.

— De-aici nu s-a văzut c-ai fi făcut cine știe ce.

— Nu s-a văzut c-ai fi făcut ceva.

— Așa-i, n-am făcut mare lucru, am recunoscut.